

Egy percig fölizzon a bőrük, csak egy percig
Izzon amit tesznek.

Törnek a gallyak. Talán íjat hajlíthatnék belőlük,
Mint a filmeken. Egyenként jönnek a nők, hát persze: mindegyik enyém.
Mint a filmeken.

A tűz nyitját keresem csak, amitől
Forró lett lábam alatt a talaj.

Jó lenne azt mondani, hogy virtusból vetem meg a vonatot, veszem
Nyakamba a lábam.

Jó lenne azt mondani, hogy én köptem le a képem, hogy mutassam
Hovatartozásom.

Jó lenne azt mondani, hogy nem is akarok tartozni sehova és hogy
Én hívom magányom.

Jó lenne azt mondani, hogy e pincében érzem igazán otthon magam,
Itt le sem zuhanhatok.

BAKA ISTVÁN

AZ UDVAR FÁJA

Esőkkel mosdatott tenyérke:
zöld lomb, mitől félsz a falak között?

Szép árnyad hamvai kihültek már a porban,
elült a füst, az udvart felsöpörték,
lemetszett ágakkal jólakott a tűz.
Aludj!

Fekete homlokodra
labdányi fény hull,
a ráncos vakolatba vésed
megfeketült magányodat,
megbélyegez a mész,
szeplőket süt beléd a csillag.
Guggol előtted egy
cigány-bánatú kórakás,
lábadra ejti árnya
csomós göröngyét,
töpreng, sötétlik, rossz szagú.
Négy emeletről néznek
a piszkos balkonok,
szíved az ételmaradékok,
penészes függönyök szagát,
arcodra rozsda száll,
vasízú gyom kerít,
szelíden körbeült
a szalmás törmelék.

Így láttam én a hólapátolókat,
így álltak ők, így kéklett lábaik előtt
a rozsdás vas,
egészen apró csikkek sísteregtek a hóban,
csillogtak alig észrevehető köpések.

Azóta

leolvadt vállukról a rongyos bekecs,
elmentek az utolsó alkonyatban
tapodva a haszontalan,
megszürkült csillogást.

Te már

zöldeddel fizeted az udvart
s a téglák rései között
gyökereidre kúszó szappanos vizet.
Aludj!

Aludj a rozsdás sűrűségben,
a Hold fehér köve alatt,
a fénybetűk rózsaszín nyálában,
a szenes illatú szelekben,
a poros feketeségben,
a taknyos zöldben,
aludj a föld alatt, aludj a kormos
harmatozásban,
aludj a langyos korhadékban, üvegcserepek
rongyok penészes zászlói között,
tapadj meg jó erősen
a zsíros lefolyókban!
Aludj mosatlan ablakomban,
szobányi szűk hazámban,
elfáradt öleléseimben,
soványságomban,
szegénységemben,
megizzadt tenyeremben!

Hajnalodik.

Már egyre több a csillogás
a dróton száradó ruhákon.

